

nale indkomstskat, foretages for dette kalenderår en tilsvarende fordeling af boets kommunale indkomstskat mellem de pågældende kommuner. For det eller de følgende kalenderår svarer dødsboet kommunal indkomstskat til den kommune, der på dødsfaldets tidspunkt efter reglerne i § 3 var berettiget til den afdøde påhvilende kommunale indkomstskat.

§ 3. Staten og dens institutioner er pligtige at svare kommunal indkomstskat for så vidt angår indtægter hidrørende fra udlejningsjendomme, landejendomme, skove eller fabriksdrift. Skatten svares for et skatteår, der følger finansåret. Skatten svares af den pågældende indtægt i det senest forløbne kalenderår (regnskabsår) med vedkommende kommunes udskrivningsprocent for det kalenderår, i hvilket skatteåret begynder. I de i § 6, stk. 3, omhandlede kommuner svares skatten med den udskrivningsprocent, der er fastsat for beregning af af kommunal indkomstskat i vedkommende kommune for det laveste indkomstrin i de i § 6, stk. 3, nævnte skalaer.

Stk. 2. Skattepligten er betinget af, at den skattepligtige virksomhed er drevet i vedkommende kommune ved det pågældende skatteårs begyndelse samt i det forud herfor liggende kalenderår (regnskabsår) eller i en del heraf. Skattepligten ophører med udgangen af det skattehalvår, hvori erhvervsforholdet er ophørt.

Stk. 3. De omhandlede statsinstitutioner skal til den eller de vedkommende kommunalbestyrelser årligt indsende anmeldelse om indkomsten efter nærmere af indenrigsministeren fastsatte regler. Såfremt en virksomhed foregår i flere kommuner, afgøres det ved indbyrdes forhandling imellem de pågældende kommuner, hvor stor en del af indtægten der må anses for at hidrøre fra hver af disse. Opnås der ikke enighed herom mellem kommunerne, afgøres fordelingen endeligt af indenrigsministeren så vidt muligt efter fordelingsregler svarende til de regler, der i § 11 er fastsat for fordeling af den kommunale andel af skatten af aktieselskaber m. v.

Stk. 4. Imod de stedfundne skatteansættelser kan der fremsættes skriftlig indsigelse over for vedkommende kommunalbestyrelse. Sådant indsigelse må være fremsat

senest 1 måned efter, at der er givet meddelelse om ansættelsen. Tages indsigelsen ikke til følge, kan afgørelsen indtil 1 måned efter, at der er givet meddelelse herom, påklages til indenrigsministeren. Klager, som angår størrelsen af den skattepligtige indtægt, skal dog forelægges landsskatteretten til afgørelse. I det omfang en klage ikke vedrører spørgsmålet om indtægtsfordeling mellem flere kommuner (jfr. stk. 3), kan de af indenrigsministeren trufne afgørelser indtil 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt klageren, indbringes for domstolene. Kommunalbestyrelsens meddelelser til den skattepligtige om skatteansættelsen skal indeholde udtrykkelig angivelse af den myndighed, hvortil ansættelsen kan påklages, samt af klagefristen.

Stk. 5. De pålignede skattebeløb indkræves efter kommunalbestyrelsens bestemmelse i 1 eller flere terminer.

§ 9. Personer og dødsboer, der omfattes af § 2, stk. 1, litra a)-d), i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., er pligtige at svare kommunal indkomstskat af samme indkomst, hvoraf der svares indkomstskat til staten. I tilfælde, hvor der i medfør af nævnte lovs § 37, stk. 4, indrømmes personfradrag, anvendes samme fradrag ved beregningen af den kommunale indkomstskat. Skatten svares med en procent, hvis størrelse fastsættes ved lov.

Stk. 2. Skatten af indkomst af den i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra a) omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken den indeholdelsespligtiges virksomhed er beliggende. Det tilsvarende gælder i de i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra b) omhandlede tilfælde, medmindre der er tale om udbetaling til personer, der tidligere har været omfattet af bestemmelsen i nævnte lovs § 1 — eller hertil svarende bestemmelser i den tidligere lovgivning — idet skatten i så fald tilfalder den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem påhvilende kommunale indkomstskat. Skatten af indkomst af den i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra c) omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken det faste driftssted er beliggende. For så vidt angår de i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra d) omhandlede tilfælde tilfalder skatten den kommune, i hvilken den faste ejendom er beliggende,